

De voorouders

Dit is de familiegeschiedenis van Eden Smid.

Kaos Kachelsmid, die omkwam bij de Taak van de Borden, was de vader van Berthold Slotsmid, die stierf bij de Taak van de Stalen Vogels, en Aether Kopersmid.

Aether, die stierf bij de Taak van de Ratten, was de vader van Hester Goudsmid en haar broer Bateman. Hester, die faalde bij de Taak van de Borden, maar bleef leven, om vervolgens verbannen te worden, was de schoonzus van Mordan Zilversmid.

Mordan, die de Taak van de Borden had voltooid, maar was omgekomen bij de Taak van Mevrouw Wapensmids Buikgordel, was de moeder van vijf kinderen: Elemo IJzersmid; zijn zus Lemerie, die de ratten ving; zijn stiefbroers Gaspard (de oudere) Kopersmid en Vachette Pijlsmid; en zijn stiefzus Morel Slotsmid.

Elemo, die dood werd gepikt door de stalen vogels, was de vader van Burhanu Tinsmid; zijn broers Gaspard (de jongere) Goudsmid en Soref Goudsmid; en zijn zussen

Segal Goudsmid en Eden (de oudere) Degensmid, die de buikgordel stal.

Burhanu, die de vogels bijna ving, maar daar vervolgens bij omkwam, was de man van Geté en de vader van Vulcan Smid. Vulcan was de vader van Erichthonius, die iedereen Eric noemde. Eric die samen met zijn vrouw Emily Jansen werd geplet door een meteor, was de vader van Eden Smid, die latere generaties Eden de jongere, Eden de eenogige en Eden de kenner van het onbekende noemden.

Eden Smid probeerde alle vijf de taken op te lossen die zoveel van haar voorouders hadden gedood. Zij is de held van dit verhaal. En net als bij alle grote helden is haar familie een complete ramp.

Waarin Edens ouders worden geplet en zij het Gildehuis binnengaat

De generaties van Kaos tot aan Eden waren vanaf begin tot eind een enorme janboel. Dus het is niet verbazingwekkend dat Vulcan Smid en Eric Smid – vader en zoon – bijdroegen aan de bende in de vorm van een rottige ruzie. Ze zeiden wrede woorden tegen elkaar – de f-woorden – fabrikant en fabriek. Ze zwaaiden met hamers en lasbranders, aambeelden en tangen. Eric stampte het Gildehuis van Smeden uit en kwam nooit meer terug. Hij begon zijn eigen gieterij en trouwde met een vrouw die Emily Jansen heette – een Jansen! – wat Vulcan alleen maar kwader maakte. Maar Eric en Emily hielden van elkaar. Al snel kregen ze een dochter, en die noemden ze Eden.

Precies zeven jaar later zat Eden op haar verjaardag thuis te wachten, onder toezicht van een zekere mevrouw Hathaway, de onderdirecteur van Gieterij Titan en een vroege gast, terwijl haar ouders naar de bakker reden om haar lievelings-taart op te halen. Edens lievelingstaart was een chocoladetaart met chocoladeglazuur. Op de terugweg kreeg Edens

vader opeens een idee om nog een cadeautje voor Eden te kopen, een bloeiende orchidee die Eden had zien staan in het winkeltje van de serre van Wright Park, in Tacoma, Washington, vs. Toen Edens ouders de winkel uit gingen bewonderden ze de klimplanten en viel er een meteoriet uit de lucht die ze verpletterde. De meteoriet liet ook alle ruiten van de serre barsten, verpestte het merendeel van de taart en vermorzelde een heel mooie citroenboom.

Het leven is hard, maar oneerlijk.

Toen Eden een kloppende deur hoorde, rende ze langs mevrouw Hathaway om open te doen. Ze wilde haar taart zien. Ze wilde haar cadeautjes zien. Ze wilde haar ouders zien.

In plaats daarvan stond er in de deuropening een vrouw met een vaalwitte huid en een donkere moedervlek boven haar lip. 'Je ouders zijn dood,' zei de vrouw. 'Ze zijn geplet. Ik ben van de overheid. Volgens de wet moet je bij je naaste familieleden gaan wonen, als we die kunnen vinden. Pak je koffers.'

Na tien volle tellen had Eden genoeg adem naar binnen gekregen om een vraag te kunnen stellen. 'Waar gaan we heen?'

'Ik zei: pak je koffers.' De vrouw met de zwarte moedervlek veegde iets van haar mondhoek wat volgens Eden verdacht veel leek op chocoladeglazuur.

Mevrouw Hathaway, die Eden was gevolgd naar de deur, verkondigde dat Eden alleen over haar lijf zou vertrekken, pakte vervolgens haar telefoon en begon tegen iemand te praten over 'bedrijfsaandelen' en iets wat 'meerderheidsbelang' heette. Terwijl mevrouw Hathaway aan het praten was, stond de vrouw met de zwarte moedervlek met haar

voet te tikken en pakte Eden haar spullen. Eden was in paniek. Ze wilde meer tijd. Ze wilde deze vrouwen allebei de deur uit duwen en de deur op slot doen. Ze wilde haar vader en moeder. In plaats daarvan slaagde ze erin om zomaar wat kleren en een ingelijste familiefoto in een kleine koffer te stoppen, waarna ze werd meegesleept uit het enige thuis dat ze ooit had gekend en in een auto werd geduwd.

Voordat Eden haar gordel omhad, racete de auto weg en reed met piepende banden bochten om, waarna hij uiteindelijk met gierende remmen tot stilstand kwam in een vreemde buurt. Eden werd een klein huis ingevoerd bomvol kinderen met grote ogen en van alle leeftijden. 'Een tijdelijke situatie tot we een familielid hebben gevonden,' zei de vrouw met de zwarte moedervlek alweer onderweg naar de deur. 'Weet je iets van familieleden? De ouders van je moeder misschien?'

'Mama had geen familie.'

'En je vader? Tantes of ooms?'

'Ik denk dat hij enig kind was.'

'En zijn ouders? Een opa of oma misschien?'

Eden haalde wezenloos haar schouders op. 'Papa had het nooit over zijn familie.'

'Dit is problematisch.' De vrouw gaf Eden een kleine, ingedeukte kartonnen doos. 'Hier. Ik denk dat deze voor jou is.'

Eden kreeg een bed toegewezen in een rij met bedden. Ze ging op haar bed zitten. Het piepte. Ze hield de kartonnen doos tegen haar borst. In eerste instantie kon ze het niet opbrengen om hem open te doen. Toen ze dat uiteindelijk deed, trof ze de orchidee aan in een kleine bloempot. De stengel was afgebroken, vlak boven de grond.

Er was geen begrafenis. Eén keer per dag stormde de vrouw met de zwarte moedervlek het kleine huis in en vertelde Eden dat er nog geen familielid was gevonden, waarna ze weer naar buiten stampte.

‘Wat gebeurt er,’ vroeg Eden, ‘als ze geen familie vinden?’

‘Ze hebben nooit familie van mij gevonden,’ zei het meisje met grote ogen dat op het bed naast haar lag.

‘En hoelang ben jij hier al?’ vroeg Eden.

‘Welke keer?’ vroeg het meisje. ‘Deze keer of de vorige keren?’

‘Dát klinkt niet goed,’ zei Eden.

Op een ochtend werd Eden wakker en realiseerde ze zich dat het twee weken geleden was dat haar ouders waren overleden. Ze was al naar een andere school gegaan en had haar vrienden achter moeten laten. Ze had een gesprek gehad met een vermoede schooldecaan en had zowel medelijdende als argwanende blikken gekregen van de ouders van haar nieuwe klasgenoten. Ze had geen traan gelaten. Ze was bang dat ze niet meer zou kunnen stoppen als ze begon te huilen.

‘Pak je koffers weer,’ zei de vrouw met de zwarte moedervlek toen ze die ochtend het weeshuis in rende. Ze duwde Eden in haar auto en reed haar naar een pleeggezin. Een vrouw met paars haar die Sienna heette, had daar de leiding. Eden vroeg zich af of Sienna haar nieuwe moeder zou zijn, maar twee weken later werd ze naar een ander pleeggezin verhuisd, in een ander schooldistrict. Hier woonden nog drie kinderen. Net op het moment dat Eden hun namen kon onthouden, werd ze weer verhuisd. Eerst een week terug naar het piepende bed in het weeshuis en toen naar een nieuw pleeggezin en weer een nieuwe school.

Toen Eden zes maanden later bij haar vierde pleeggezin woonde, kwam mevrouw Hathaway op een donderdagmiddag op bezoek. ‘Je zult blij zijn om te horen dat het prima gaat met Gieterij Titan,’ zei mevrouw Hathaway met een glimlachje. ‘Net alsof je vader er nog is.’

‘Hoelang moet ik hier blijven?’ vroeg Eden. ‘Wat gebeurt er nu met de gieterij? Kan ik daar wonen?’

Mevrouw Hathaway, die altijd in het wit gekleed was en een kapsel had dat Eden deed denken aan een soldatenhelm, tuitte haar lippen alsof ze net een hap van een onrijpe banaan had genomen. ‘Je vader had geen testament. Ik was ook verbaasd. Maar hij was jong. Hij dacht waarschijnlijk dat hij nog jaren de tijd had voordat hij zich zorgen hoefde te maken over dat soort dingen. Hij ging er waarschijnlijk van uit dat zijn vrouw er nog zou zijn als hij stierf. Maar zoals je weet is dat niet zo.’ Mevrouw Hathaway klopte op Edens hand. ‘Volgens de bedrijfsvoorschriften moet zijn deel van de gieterij daarom verdeeld worden onder de andere aandeelhouders, allemaal keurig en netjes. Dus jij hoeft je nergens zorgen over te maken. Concentreer je gewoon op het goed doen op school en veel vrienden maken. O, en ik heb je handtekening nodig, hier.’ Mevrouw Hathaway wees op een lijn onder aan een vel papier dat vol stond met woorden.

‘Wat is dat?’

‘Gewoon juridisch gebrabbel. Lees het maar als je wilt.’

‘Ik ben zevenenhalf,’ zei Eden. ‘Ik ben er zo goed als zeker van dat dit mijn leesniveau te boven gaat.’

‘Zet je handtekening nou maar.’

Eden haalde haar schouders op en krabbelde haar naam. Mevrouw Hathaway stopte het papier in haar tas en liep

naar de deur, waar ze zich omdraaide naar Eden. ‘Hiermee zijn onze zaken denk ik afgerond.’ Mevrouw Hathaway en haar witte schoenen gingen ervandoor en kwamen nooit meer terug.

School en vrienden, dacht Eden. Hoe kan ik me concentreren op school en vrienden als ik om de zes weken van school en buurt verander?

Sommige pleeggezinnen waren fijn. In een ervan was een bubbelbad waarin het water niet echt warm werd. Met een botermes als schroevendraaier haalde Eden het paneel van het bad eraf, maakte een los draadje van het verwarmings-element weer vast, en zette alles weer in elkaar. Daarna werkte het bad perfect.

De oude vrouw die de leiding in het huis had glimlachte naar Eden. ‘Dank je, Edie.’

‘Ik heet Eden.’

‘Nou, hoe je ook heet, je hebt zeker aanleg voor sleutelen.’

‘Betekent dat dat ik hier nu mag blijven?’ vroeg Eden. De oude vrouw glimlachte, maar gaf geen antwoord. Zeven dagen later dook de vrouw met de zwarte moedervlek weer op.

‘Pak je koffers,’ zei de vrouw.

Eden fronste haar wenkbrauwen. ‘Ik heb maar één koffer, weet u. Dus u zou “koffer” moeten zeggen. Pak je “koffer”.’

De vrouw fronste haar wenkbrauwen. ‘Wees niet zo’n wijsneus.’

Sommige pleeggezinnen waren vreselijk. In een nogal stinkend huis was er alleen maar droog getoast brood te eten. De vrouw die er de leiding had liet kippen door het huis lopen, maar bood Eden nooit een ei aan.

Na een heleboel maanden kon Eden zich er niet meer druk om maken of een nieuw pleeggezin goed of slecht was. Ze wist dat ze snel zou verhuizen, dus raakte ze nooit te gehecht aan de fijne huizen of te overstuur over de slechte. Ze huilde nooit. En ze leerde dat ze voor zichzelf moest zorgen, want niemand anders leek echt de moeite te nemen om dat te doen. Ze hield ervan als dingen schoon waren, dus ze leerde hoe ze haar eigen kleren moest wassen. Ze had een hekel aan honger, dus ze leerde hoe ze eenvoudige maaltijden moest klaarmaken, zoals broodjes pindakaas en macaroni met kaas, wanneer degene die voor haar moest zorgen het te druk had of het vergat. Als er eten over was, leerde ze hoe ze het verborgen in haar servet in haar zak kon stoppen voor later, zodat ze geen honger zou krijgen. Ze vroeg zich af hoe het zou zijn om weer een echte, permanente familie te hebben. Ze vroeg zich af hoe het zou zijn om langer dan een paar weken vrienden te hebben.

Iedere keer dat ze naar een nieuw pleeggezin was verhuisd, pakte Eden haar koffer met kleren uit en zette de foto van haar ouders naast haar bed. Dan gaf ze een kus op haar vingertoppen en drukte die tegen het glas. Naast de foto zette ze de kleine bloempot met de afgebroken orchidee. De orchidee groeide niet meer.

Op een dag was ze weer in het kleine weeshuis en kwam ze het meisje met de grote ogen tegen dat ze daar eerder had ontmoet. Het meisje vroeg Eden waarom ze de bloempot met zich meesleepte. ‘Het is een orchidee,’ zei Eden. ‘Orchideeën zijn de mooiste bloemen ter wereld. Mijn ouders hebben hem voor me gekocht, vlak voordat ze doodgingen.’

‘Hij is niet mooi,’ zei het meisje. ‘Het is gewoon aarde.’